

XIII TOT BESLUIT

Voor dit laatste hoofdstuk zal uitsluitend worden geput uit hetgeen op 15 mei 1965 tijdens de laatste, de XVIIIe Getallen-ochtend ter sprake is gekomen. Het was, tezamen met de 12 eerste bijeenkomsten, de 13e keer dat Mej. Hofmans aanwezig was. We vermelden deze aantallen van '18 waar binnen 13 als 12+1', omdat we na al hetgeen in het verloop van deze studie is gezegd over 1+12, 13 en 18, nauwelijks kunnen aannemen dat in deze context sprake zou zijn van een zinloze configuratie. Maar dit houdt in dat we er rekening mee houden dat hier sprake is geweest van een inwijdings-*aspect* binnen 18, dat is binnen hetgeen zich presenteert als *het Leven in de Paren van Tegenstellingen*. In hoeverre dit tot de bewustzijns-inhoud van de deelnemers is gaan behoren staat niet aan ons ter beoordeling. Wel is het in overeenstemming met een enkele indicatie die in de GESPREKSFRAGMENTEN naar voren is gekomen en bovendien in hetgeen hieronder nog volgt.

Getallen-ochtend d.d. 15 mei 1965

(Cursivering toegevoegd; plaatsing tussen [] betreft een aanpassing)

Mej. M. Hofmans begon als volgt: "Ik ben erg blij dat ik deze ochtenden mag afsluiten en wel met een Doorgeving. Ik zal hem u voorlezen en u kunt daarna uw vragen stellen als u het niet begrijpt, of het er niet mee eens bent - of wat dan ook."

"Bij deze sluitings-bijeenkomst zijn enige woorden van dank op hun plaats aan allen die aan deze getallen-ochtenden hebben deelgenomen. In de allereerste plaats aan [de Inleider] die met een zo grote ernst *het nog veel ernstiger getallen-materiaal van wijlen Dr. Wijnmalen* in Opdracht heeft behandeld.

Materiaal dat vanuit de diepste dalen der menselijke tastzin tot de hoogste toppen der menselijke wijsheid en inzichten zijn vlucht heeft genomen, en daar bevestigd werd.

Het is niet nodig Dr. Wijnmalen hierin te betrekken als één die *dit uitzonderlijke inwijdings-materiaal voor Bouwstenen in de Schepping*, wel-bewust als een eigen vondst aan de mensheid bood. Maar juist wél als één die deze Inwijding achter zich wist in het grote moment van opgehevenheid boven deze materie uit - en zijn levenswerk alleen vrij kon geven vanuit deze achtergrond.

Daarom alleen al was het zoeken en vinden van een mens, die dit na zijn heengaan uit deze wereld voor hem zou behoeden en zo mogelijk vruchtbaar maken als voortzetting van wat hij begonnen was, een zeer delicate zaak. Gelukkig werd hem de tijd gelaten hierin zelf een beslissing te nemen. En alles is zeer zeker zoveel mogelijk in zijn geest geschied.

Voor allen die deze ochtenden hebben meegemaakt, is het door de wijze waarop [de Inleider] dit levendig en beeldend heeft ontvouwd, een niet geringe aanwijzing dat het getal even onontbeerlijk voor de voltooiing van het Scheppings-verhaal is als der mensen zin voor het zelf creëren der eigen levensstandaard door woord en getal.

Immers, beide zijn vanaf den beginne daar geweest; zij het dan ook in de sluimering van een zeer pril begin.

Wel gezegend de mens, wiens leven zo werd betrokken in deze *Mysterie-dragende Bouwstenen*, waar *iedere menselijke maatstaf op breekt als te klein en te kort; maar die als een Scheppingsfeit dáár liggen*. En Dr. Wijnmalen tevens de onontbeerlijke Sanctie vanuit hogere gewesten heeft gegeven dan die van de Aarde, voor het ontvangen en doorgeven van dit vertrouwde deel, als een Licht dat zich zelf beschijnt.

Het 'hoe nu verder' ligt ons allen zeker na aan het hart. Misschien is het raadzaam de door deze ochtenden open gekomen ontvankelijkheid voor dát wat zich achter de getallen beweegt, te laten doorwerken - om zo te komen tot een verder initiatief met dit geboden materiaal. Hetzij voor ons ieder persoonlijk, hetzij *als een gezamenlijke strekking naar een nog niet vast te stellen functie in de menselijke samenleving, als tegenwicht tegenover de wetenschappelijke strekking dat een getal numeriek te ontladen is en te ontleden - en meer niet.*

- - -

Rest nog, zeker namens u allen, tegenover [de Inleider] onze diepe dank en erkentelijkheid uit te spreken voor een zo noeste arbeid in zulk een kort tijdsbestek met *dit onbeperkte materiaal, dat ijl en rotshard in één getal gelijk aanwezig kon zijn.*

En dan nog dank aan het echtpaar [...], die met weinig omhaal hun huisdeur wijd en gastvrij open hebben voor *alles wat maar de geur meedraagt van wat de goden niet kunnen en de mens is toevertrouwd.*"

-o-

We besluiten met nog
een viertal GESPREKSFRAGMENTEN.

FRAGMENT 44, d.d. 15-05-65

"Enige tijd geleden schreef u mij: de getalswaarden zijn niet onderhevig aan de scheppingsdagen, maar juist andersom. Zou dit een begin kunnen zijn?"

"Ja, dan kan ik dit misschien toelichten door wat ik u als vraag heb moeten stellen (febr.'64; zie FRAGMENT 19, p. 70, linkerko.): 'Waar haalt de Pottenbakker zijn materiaal vandaan?'

"Wat hem ter beschikking is gesteld!"

"Ja, wat hem ter beschikking lag. Dit zou als het ware heenwijzen naar dát wat wij als wereld en als Schepping kennen, dat dit misschien maar weer een uitvloeisel is van - vult u allemaal maar zelf in, nietwaar?"

"Waardoor misschien een functie van het

getal naar voren komt . . . ("Ja, precies")
. . . . die verder gaat dan wat in de scheppingsfeiten zelf ligt."

"Maar dan - kijkt u eens, het scheppingsfeit, zoals ik het door heb gekregen, gaat als een afgeronde, vormdragende en vormgevende werking door de Schepping heen, met als media de Schepping zelf en wat geschapen is. Want *er is geen getal, of het moet herleid worden op alles wat geschapen is.* En dit is - vooral bij mij - het indrukwekkende geweest van de verschijning van Dr. W., die zich hier heel sterk van bewust was en die ook - dat heb ik pas gehoord - buiten zichzelf van ontroering was geweest, omdat niemand eigenlijk wist wat het getal 30 en 33 droeg¹ als de verschijning van Jezus,

1 We wijzen hier op het labyrint van Orléansville - zie deel A p. 216 - dat een uitbeelding geeft van de Schepping; deze wordt in zijn geheel omvat door het 31e en 32e traject, waarna het 33e traject daarop het kruis vormt. - Voorts, n.a.v. *de 30e 'Open Veld' Ontmoeting*, een aantekening van Prof. Weinreb - zie ook de bibliogr. van deel A - d.d. juni 1964: het getal 30 is in het Hebreeuws 'Lamed' en dat betekent 74. De 74 is ook het woord 'Hadassa', de naam van de Koningin, van Esther. De 74 is ook het vrouwelijke van de 37, het getal dat de naam *Jehoshua* typeert, het getal ook dat in de tijd de verschijning van *Jehoshua* bepaalt en het getal daarom ook van de binding van de 4 tot de 1 in het verhaal van Isaak. Met de 30 begint ook de cyclus welke in de 33 de ballingschap brengt, de ballingschap welke aan de verlossing ten grondslag ligt. Het woord 'Galoeth', ballingschap, heeft tot stam deze 33. En het woord verlossing, 'Geoela', wordt geschreven als ballingschap met in het midden van het woord het getal 1. Deze 1 maakt van de ballingschap de verlossing.

Die de uitstorting van Zijn Wezen als Offer had gegeven in die Schepping; dat dit een zo groot gesloten Mysterie was, dat alleen de persoonlijke binding van de mens aan dit Mysterie een mogelijkheid opende voor wat Jezus had gedaan.

Ik heb er erg over nagedacht en heb begrepen - vooral aan de Doorgevingen die ik heb gekregen - dat Dr. W., toen over hem heen kwam wat wij hier dan de getallencombinaties noemen, dat hij op het moment dat hij dit doormaakte, een Inwijding onderging waarvan de uitwerking was wat wij kennen - als manifestatie die plaats móest vinden.

Altijd zal een Inwijding - als die goed is, *als het geen mensenwerk is* - de indicatie dragen, dat een mens in de Schepping een zeer aparte opgaaf, die nog niet dáár is geweest, tot volheid gaat brengen als openbaring.

U begrijpt dat het op zichzelf geen kleinigheid is wat wij hier zo gemoedelijk op deze

ochtenden met elkaar kunnen doorleven. Het is wel een kleinigheid, maar in wezen is het géén kleinigheid, dat kán niet. *Dus op een of andere wijze worden wij geconfronteerd met iets wat - laten we nu maar rustig zeggen - ver boven onze controle en omvatting uitgaat, maar ons toch voor de vraag stelt: wat moet ik ermee?*

Nu vind ik het hoopvol dat de Doorgeving is: *wacht nu maar, laat het maar eens doorwerken en zie maar eens wat daar uit te voorschijn komt wat verder handzaam kan zijn voor de vormgeving der functie die in de wereld zijn plaats gaat vinden.*

Als we dan op die wijze hier bij elkaar zijn, dan heb ik toch maar een stil vertrouwen en een stille hoop dát het ons dan wel gewezen zal worden - of geschonken - wat we verder moeten doen. Maar ik wéét het niet - misschien hebt u in de loop der tijd dat u hier aanwezig bent geweest, zelf al gedachten hierover gekregen?"

FRAGMENT 45, d.d. 15-05-65

"[...] wat me vanmorgen hier opeens duidelijk is geworden, is de merkwaardige eigenschap dat getallen, die kennelijk op zichzelf impulsen zijn, een *lading* kunnen krijgen en dat dus niets . . ."

"En hébben! Niet kúnnen krijgen, maar hebben!"

"[...] Wanneer je hier van dit punt uitgaat, dat in die getallen een lading zit - laat ik nu maar niet zeggen dat wij dat doen, maar die kan er aan gegeven worden, dat doen wij niet. En kennelijk hoeft dat er niet altijd aan te zijn gegeven, anders zou een getal in het dagelijks leven niet een dergelijke gewone functie verrichten en verschillende functies.

"Ja, u ziet dat wij zelf die functies bepalen, nietwaar?"

"Dat weet ik juist niet."

"Kijk, het getal - laat ons zeggen het getal 10 -

dat zal op een doorgewinterde getallenbroeder onmiddellijk een serie beelden en combinaties van beelden oproepen, terwijl het bij ons hoogstens kan oproepen $2 \times 5 = 10$, of alles wat onder de 10 en de 1 en de 0 valt. *Dus het is eigenlijk je eigen ontvankelijkheid die contact krijgt met de geladenheid van het getal, waardoor het mysterie open gaat.* En er is gezegd - en dat is merkwaardig hier - materiaal voor Bouwstenen, *Inwijdings-materiaal voor Bouwstenen.*

Nu, dat kan ons maar niet zo voorbijgaan, nietwaar? Over blijft de menselijke machteloosheid tegenover de wenk die gegeven wordt. De menselijke onmacht om een 'Ahnung' te hebben wat Inwijding betekent, hoogstens bewustzijns-opening - en de stille hoop dat we dan wel geleid zullen worden."

"Is dat een hoop?"

“Nu, ik ben er wel zeker van, onder ons gezegd. Ik wil het natuurlijk voorzichtig aandoen!”

“Ik ben er ook nog niet van overtuigd in hoeverre of die lading ook niet gedeeltelijk bij ons mensen dezelfde is: in hoeverre wij hier een sterk bemiddelende rol . . .”

“Ik heb wel eens gedacht - ik spreek helemaal uit mijn eigen hart - het ligt mij absoluut niet, getallen, maar daarvoor zou het effect des te groter kunnen zijn, nietwaar? Zoals het meestal met de dingen gaat. Dat iets zich dáár openbaart waar alle deuren gesloten zijn. En waardoor - geloof ik - de inwerking, die zo absoluut is, op het menselijk wezen een nooit te verwachten resultaat heeft. Dat ziet u het sterkste bij Jezus, Die zich nog geen ogenblik bewust was van wat er eigenlijk aan de orde was. Wel van de sfeer, die geladen was van de Messias-verwachting en bij Hem waarschijnlijk het sterkst leefde, maar niet dat hij ook als scheppingsfeit, als aangewezen mens dit scheppingsfeit moest opwekken.

Zoals we hier allemaal zitten, en de responsies zoals we op de ochtenden hebben gegeven, doet het mij heel sterk aan als: wel eerbied, wel met een beschroomdheid zitten luisteren, maar níet de juiste greep - zal ik maar zeggen. En dat zeg ik: daarvoor kon nog wel eens het effect heel bijzonder worden.”

"Op 8 april [...] maar het moment van deze [laatste] getallenochtend is na van allerlei nu eenmaal heel eigenaardig tot stand gekomen, kreeg ik onverwacht van u een Leidende Gedachte te horen [voor die ochtend] die dan zo heeft 'gezwefd' in de tijd:

*"Het Leven, dat elk getal een openbarings-
functie geeft, is zelf in géén getal uit te
drukken, anders dan de
zwevende
'0'."*

Nu is het déze Doorgeving, maar ook enkele zinsneden in die welke u zojuist hebt voorgelezen en als ik mij goed herinner [ook nog eerder], dat mij dit steeds weer als het ware brengt naar die eerste aanduiding in het Johannes-evangelie. Is het nu zo dat speciaal daarmee een bijzondere verbondenheid - d.i. níet het goede woord - aanwezig is?"

"Ja, en dan denk ik - van Johannes dan - geopenbaard in een vorm die tot en met vandaag doorklank kan vinden als gaande ver boven elke verstandelijke redenering uit. Dat is natuurlijk het kenmerkende van het Johannes-evangelie."

"Het Licht, wat in het Johannes-evangelie is omvat; werkt het ook door getallen en . . ."

"Het kán natuurlijk, ja."

"Deze materie is nimmer verstandelijk te omvatten."

"Eigenlijk niet, natuurlijk. Maar u ziet wel nogal sterk de verschillen in de evangeliën, waar de een zich bezig houdt (Lucas) met de jeugd hoofdzakelijk en met Maria en het Mattheus-evangelie nogal Petrus-gericht is. Maar bij Marcus begint dat Mysterie waar Jezus doorheen zou gaan. Dus onder de evangelisten was er natuurlijk verschil in plafond voor ontvankelijkheid en weergave - waar Johannes ver bovenuit kwam.

Want het is nogal wat als u ziet dat op het Laatste Avondmaal Jezus verwijst naar een **verandering** in de mens, die wij dan kortweg maar geestelijk zullen noemen. En als Hij dát gezegd heeft nóg verder wijst naar: Ik zal niet meer met u eten en drinken van deze wijnstok, maar later - zo en zo. Dus dáár geeft Hij als het ware trapsgewijs aan het bewustzijn waarmee de mens Jezus herkent en het dóórgaan daarvan naar het Christus-bewustzijn."

"Ja, maar met het woord 'geestelijk' moeten we hier oppassen."

"Ja, maar ik bedoel datgene wat zo sterk voor ons nú nog afgesloten ligt!"

"Ja, dát gaat veel verder."

"Alsjeblieft! En dat is natuurlijk ook eigenlijk praten, omdat het van een gans andere orde is die wij niet kennen. Wij kennen déze orde, die van de aarde aards is - en daar hebben wij dan onze toppen wel in. Maar dat is allemaal nog aards, nietwaar?"

"Is het wel juist om nog van aarde te spreken? In feite is dit geen aarde meer."
"Wat is het dán?"

"Dat kunnen we niet onder woorden brengen. Die zwevende '0' is ook geen . . ."
"Die is het! Ik wou al net zeggen: met die zwevende '0' moeten we 't maar verder zien te rooien!"

"Dat weet ik. We kunnen ons verstandelijk

nooit een zwevende '0' indenken. Het is geen orde; een orde is altijd verstandelijk in te denken, dat ligt vast . . ."

"Ja, maar nu is de '0' hier bedoeld als de samenvatting van álles wat zich in de getallen heeft geopenbaard en voor de mens min of meer kenbaar is. En wat ik bedoel als de **verandering** in de mens zelf, kan nóóit een gesublimeerde aardse staat zijn - laat ik het zo zeggen - nóóit! Ik geloof dat dat een van de vreselijkste dingen is die volkomen in de blinde vlek valt van alle geestelijke bewegingen; waar alle zoete lievigheid die gepredikt wordt niets mee te maken heeft."

FRAGMENT 46, d.d.15-05-65

"U krijgt natuurlijk dat stukje wat ik vanmorgen heb moeten zeggen, toegezonden. Nu eindigt dat zo merkwaardig: dat zij de deur dan open hebben - dat hebben we allen wel een beetje - voor *datgene wat de geur meebrengt van wat de goden niet kunnen en de mens werd toevertrouwd*.

Daarbij is een kolossale aanwijzing gegeven op het feit dat alles wat van de aarde aards is, aan de goden toebehoort als biologische natuurwetmatigheid - waaronder dan alles valt wat zich zogenaamd geestelijk noemt - maar dat daar tegenover de mens iets kán wat daar bovenuit gaat. We kunnen niet eens - neemt u me niet kwalijk [voor het geval u arts bent] enige orde scheppen in ons eigen organisme als het er nu echt op aan komt, nietwaar? Als het er echt op aankomt en je met je volle bewustzijn doorlijdt waar je voor wordt geplaatst, dan voel je je volslagen machteloosheid tegenover een werking in die structuur die een en al geheimenis is."

"Althans in onze huidige openbaringsstatus."

"Ja, natuurlijk! Maar daar leven we nu in!"

"Het is niet gezegd dat dit niet komen kan."

"Nee, maar ik heb altijd zo'n bepaald

vermoeden dat ons dan wel een ander organisme ten dienste zal staan, nietwaar? En dat het lijdensproces, wat wij als mensen doormaken, eigenlijk een *heilgende loutering voor de materie zelf* is."

"Van ons mensen uit bekeken!"

"Maar het is toch niet anders, het ligt toch zo! Want de hele mensheid zal daar nog wel eens de schouders over ophalen, of daar nu zó geleden moet worden. En dan spreek ik nog niet eens over eigen lijden; dát treft je natuurlijk altijd goed raak - maar over omstandigheden waar je van houdt of zo, waar je dan machteloos tegenover staat."

"U treft hier een teer punt!"

"Ja, dat weet ik."

"Ik zou daar een vraag willen stellen."

"Doet u dat!"

"Is lijden eigenlijk wel lijden?"

"Nee, natuurlijk niet. In wezen is het ontvouwing, openen. Maar niet te controleren voor de mens waar, hoe en wanneer. En die bemoeiing valt natuurlijk samen met degene die zichzelf *de* Geneesheer noemde van alle kwaad en alle ziekte."

"Langs deze weg is dat ook zeer duidelijk."

"Ja, en dan geschiedt - bij wijze van spreken - ook voor je ogen wat wij vanuit de mensenhoek zien als wonderen!"

FRAGMENT 47, d.d. 15-05-65

“[...] in dat toevertrouwd zijn aan de mensheid (FRAGMENT 46; 1e alinea) en ook in de [daarop volgende uitwisseling] kwam mij erg tegemoet dat toch eigenlijk de opening voor de bewustwording van het nieuwe Komende hierin besloten ligt; dat dit toch een heel directe aanzegging is van *de schat die we altijd hebben meegedragen, maar waar we geen toegang toe hadden*. Het afwachten wat tot ons komt, voor ieder van ons, is een heel zinvolle aanduiding. Daarin wordt een halt toegeroepen dat verstandelijk niet verder benaderbaar is, dat het Leven dus . . .”

“Ja, en niet alleen verstandelijk maar het is altijd zo prachtig als je een levend voorbeeld hebt als medemens, zoals met Dr. W. Daar geschiedt wat op een moment, wat eenvoudig geen sterveling ter wereld een moment had voorbereid of gedacht - hij zeker niet. Maar wát er geschiedde opende gelijktijdig bij hem de kwaliteit om de gegeven openbaring te herleiden in een onuitputtelijke bron van gegevens. Dat is wat; dat is ontzaglijk!

Natuurlijk had hij de grote stille vreugde als hij er in z'n eentje mee zat, dat begrijpt u wel, want dan ging hem vanzelf het een na het ander open. En dát - geloof ik - is wat hem eigenlijk dat vis à vis gaf met wie Jezus was en wat Hij heeft gedaan. Dán

begrijp je dat gezegde van Jezus: door Mij naar de Vader! Niet op de geijkte manier van het enige pad, de enge poort, maar als géén pad en géén poort - op een weg die door jezelf wordt geopend.

Want het is helemaal niet goed - en ik geloof ook wel dat dit de enige waakzaamheid is die we in het oog moeten houden - te denken dat wij weten hoe de zaken liggen, nietwaar?”

“Het merkwaardige hiervan is, van deze getallen en van alles wat hieraan vast zit, dat wanneer je dit meemaakt, dan krijg je niet wat wij mensen noemen: waarde voor ons geld. [...] maar je kúnt ook geen waar krijgen want het gaat niet om waar! Dat vergeten we. Het gaat om heel wat anders; het gaat om datgene wat niet in waar uit te drukken is.”

“Nee, er is toch nog een andere kant aan. Er zit die kant aan dat als wij zeggen; ik krijg geen waar voor mijn geld - dat wíj dan bepalen welke waar of er in moet zitten. En we worden onmiddellijk geconfronteerd met een hele vreemde ijdelheid. Wat ik net zo zei; we denken dat wat wij bereikt hebben bepalend is voor wat de wereld is, de mens is; dat het verloop zo zal gaan. Nee!

“We mogen dus aan deze getallen niet onze menselijke maatstaven aanleggen.”

“Nee, die breken er op stuk.”